ФОНТАРД

...ДЛЯ ДРУЗЕЙ И ЗНАКОМЫХ

fanzine

№5

06.2007

NO GODS DIY c.l.a.b NO MASTERS

За останній час щось позитив кудись зник, політики сваряться, на дворі спека, поля гинуть, "Чайка" пройшла мерзенно... Люди смурні якісь, заклопотані... Кругом гламур та попса, куди не подивись - реклама та інша гидота. Якесь все не наше, не рідне. Здається, гине нація потроху. Але не все так погано - в житті є й світлі моменти. Таки ще не вмерла Україна, ось що хотілося сказати, відвідавши 8-10 червня V «MAZEПА-фест» у Полтаві – свято української культури, що проходив під гаслом "Слухаємо українське! Говоримо українською!".

Частина перша – перегляд нових українських фільмів. 8 червня у ПД «Листопад» до перегляду були представлені стрічки з кінофестивалю «Одкрита ніч»: «Мамай», «Сьомий маршрут», «Криниця для спраглих» та «Камінний хрест». Цього ж дня відбувалась друга частина, у театрі імені Гоголя, де пройшов вечір кобзарської та бардівської пісні. Третя частина фесту відбувалась 9-10 червня – рок марафон, якось по іншому виступ більше сорока команд не назвеш. Сучасна культура

країни також була представлена на фесті книжковою та аудіо-відео продукцією, котру не так вже й легко знайти в магазинах у повсякденному житті, а ще можна було придбати футболки з життєрадісними та патріотичними надписами.

«MAZEПА-фест» набув всеукраїнського масштабу. Щоб подивитись на полтавське дійство,

люди приїхали з різних міст України. Люд здебільшого зібрався веселий, що, незважаючи на спеку добре проводив час, насолоджуючись музикою. Атмосфера була просто неймовірна. Вже стало традиційно вдягати на фест вишиті сорочки, віддаючи цим шану предкам та культурному кореннюнашогонароду. Дуже радував око вигляд молоді. Виходила така собі суміш сучасного та традиційного, наприклад – вишита сорочка і армійські штани, або сорочка і коротка спідничка та емо-гольфи. Але, незважаючи на тридцятиградусну спеку, деякі ортодокси прийшли одягнені повністю в чорне, з обличчям, розмальованим чорною фарбою. Дивлячись на них, можна було упевнено стверджувати що "метал 90-х" ще живий. Незмінним залишилась відсутність туалетів, найближчий був на іншому кінці парку, та майже відсутні охорони, тобто роби що хоч, головне нічого не плюндруй та не заважай іншим, і це добре.

Тепер про саме дійство. 9 червня на Співочому полі, що внизу міського парку "Перемога" відбулась заключна частина «MAZEПА-фесту». Щоправда почалась на дві години пізніше. За час затримки неформальна молодь порозлазилася по парку у пошуках затишку та пива, лякаючи своїм виглядом відвідувачів літніх майданчиків. Ще б пак, більше трьох тисяч неформалів зібрав під свої прапори фест.

«MAZEПА-фест» почався з виносупрапорівкозакамитапромови духовного батька фестивалю Миколи Кульчинского про трагічну долю українського народу, та про вклад Івана Мазепи в справу українського державотворення. Демонструючи незламний дух українського козацтва, пальнула в повітря старовинна пушка, що привело в захват глядачів. І дійство почалося.

Звук був нормальний, кращий ніж в минулому році. Підбір гуртів теж кращий. «Перкалаба», «АтмаСфера» і «От Вінта», «Кому Вниз» і «Оркестр Янки Козир», «Гайдамаки». Поганий розрахунок часу організаторами і щільна програма призводили до того, що хтось не встигав зіграти пісню, а хто й дві; дійшло до публічної суперечки між організаторами, коли

в самому фіналі не змогли розійтись "Гайдамаки" і "Кому Вниз". Потрібно було спокійно зробити на декілька колективів менше і фест від цього тільки виграв би. Режисура була просто незрозуміла. Ось тільки Сергій Архіпчук по-доброму стьобався зі всіх і вся, починаючи з глядачів, закінчуючи політикою, викликаючи у людей посмішки. Сподобалось, як він вимагав від вокалістки "СонцеКльош" не давати більше інтерв'ю «мовою північного сусіда», нагадавши цим усім присутнім те, що потрібно цінувати і підтримувати своє, як ото кажуть, рідне. Взагалі повезло фесту з ведучим, бо його ремарки то вже було шоу. Команди теж не підкачали, викладались на всі сто, хоч деяким потрібно було заборонити до рук брати гітари у судовому порядку.

Гидотні відчуття зосталися від виступу гурту «Аварійний вихід», здавалося б гурт складається з грамотних людей (аграрій, програміст, психолог), але пургу гнали конкретну. Пройшов би їх виступ непоміченим, аби не їх пісня «Країна-руїна». Хоч назвати це їх піснею дуже важко, бо це був скоріш переспів легендарної пісні 90-х гурту «Теракт» с однойменною назвою, хоч і зміненим смислом. Радикалізм вокаліста теж не сподобався. Потрібно думати перш ніж щось говорити зі сцени. Дуже неприємно було дивитись на представника рок-руху який вів себе як гопник. Повною протилежністю були «End of limits», ось де щось справжнє, українське, рідне. Миргородчани дуже здивували своїм виступом, музика у стилі 80-х хард-н-хеві, але дуже позитивний. Це був можна сказати перший позитивний сюрприз на фесті. Другим були гурт с Кременчука «NewLand», музика у стилі «Night-wish», дуже гарний жіночий вокал. Сподобалось що це був не закос під популярну команду, а доволі самобутня музика. Добре, що на полтавських теренах з'явилась така команда, бо здебільшого чогось на Полтавщині грають або панк, або хард-кор та грайнд.

Взагалі, писати об'єктивно про наступну команду важко, бо на вокалі дві суперові дівчини. Ну де ото така енергетика та привабливість береться? «СонцеКльош» — реггі та самба з українським колоритом, гарна музика, гарні дівчата. Здоровий позитив.

Якщо хтось скаже що на «MAZEПА-фест» допускаються тільки рок та етно гурти, то можете сміливо показати їм дулю, навіть якщо це буде хтось з організаторів. "De Joker" – добрий старий гарлемський реп у дусі "Public Enemy", але до чого тут рок-музика? Чи підхід був такий якщо "Public Enemy" частенько полюбляли грати з «Antrax», то хай і реп буде? .

Наступними на сцену вийшли "Дельтора", і це було добре, неординарний фольк, та доволі професійна музика залишили гарне враження. "Сестра Кері" - щось мабуть захворіла, бо якось грали кволо, побільше енергетики!!! Засмутив "Майор Пронін", раніше це була одна з найкращих команд Полтавщини, а зараз це марево, по-іншому не скажеш, в знак пошани до їх минулого більше нічого про них не скажемо.

Сюрприз слухачам піднесли "Дороги меняют цвет" – коментувати їх немає потреби, в Полтаві їх знають і люблять, але не згадати про них просто не можливо. Їхня творчість – це якісний фолк-рок, та дуже хороші тексти. "ДМЦ", як завжди були на висоті, хоча виконували пісні, перекладені на українську мову. Вийшло дуже

непогано. Хоч і "добрі" люди фукали й казали, що „ДМЦ" безідейні підлабузники, бо заради виступу переписали тексти. Ну і "прапор їм в руки...". Переклад текстів, на мою думку, був доволі сміливим експериментом, що успішно закінчився. Власне під „ДМЦ" почалося глобальне підривання усієї публіки. Вони вміло запалили глядачів для наступних колективів. Добре поставлений вокал Андрія Гречаника та колоритний вигляд Богдана Петрушка в кілті та дзвониками в бороді – це просто певна візитка групи.

Дядько Фома з "Мандрів" як завжди пороздавав людям позитиву та гарного настрою. Люблять його в Полтаві, бо кожний його виступ це невеличке свято душі. Можливо, хтось скаже, що „Мандри" давно продалися політикам. Можливо, ми з цим навіть і погодимося, але як це вплинуло на якість їх музики? Ніяк, адже вони професіонали, їх творчість – це якісний українській фольк-рок.

Специфічний хеві-метал «Оркестр Янки Козир» з українськими народними мотивами дав жару. Ось де люди вміють викладатись. Великий плюс їм за свій артистизм та цікаві костюми. Хоча іноді відчувався перегин, адже їхній імідж не зовсім відповідає їх творчості.

Продовження на 2 сторінці...

MAZEPA FEST
Big Koma

Mazepa fest! Чому саме Мазепа?

Чому не Виговський fest, не Хмельницький fest, не Скоропадський. Адже це теж видатні герої нашої Батьківщини. Можливо, через те, що саме Мазепа прагнув незалежності України найбільше, а можливо збіг обставин або заради милозвучності. Та як бі там не було, це дійство відображує наш національний дух, нашу національну свідомість.

Цей fest досить оригінальний по своїй суті. Бандуристи та лірники з усіх усюд країни, більш сучасні рок виконавці, поєднали у собі минуле, сьогодення та майбутнє прагнення до сподівання нашого люду.

Не можна сказати, що Мазепа fest свято тільки для молодого покоління українців. Свідомі люди та інтелігенція більш старшої половини нашого міста, і не тільки, були бажаними відвідувачами п'ятого ювілейного сейшену, від якого я особисто був просто у захваті.

Але мушу визнати, що були й прикрі випадки на кшалт: «Хлопці, а ви з Полтави – там «донецькі бузят», нада їх приборкати.» Чому бездіяла рідна міліція, коли один з гуртів залишав поле Марусі Чурай і як результат потрапив до бійки з «чисто» периферійними хлопцями?

Попри все це, Мазепа fest продовжував вирувати всоїми піснями, танцями й вогнями, немов таджикське весілля.

Скільки молодих, релаксуючих тіл, представників ну майже всіх молодіжних течій та субкультур, можна було побачити на пагорбах, узбіччях та просто горілиць на доріжках поблизу відомого Поля. Скільки пива та більш важкоградусних напоїв було спродано та вжито за ці мізерні два дні, після яких не хотілося розлучатися ні з полемм, ні з музикантами, ні просто зі своїми друзями. Хороше було поспілкуватися з друзями, потягти чарчину – другу, смакувати пивом. Пропонували й «джміля», та я був знесилений танцями.

Сам, взагалі, я слухаю трошки іншу музику, та від живого драйву й «ковбаси» дуже важко відмовитись. Відривався під своїх улюблених «Перкалабу», «От Вінта» та «Гайдамаків».

А скільки було дівчат! Я просто шокований, і міні і біні, шо хочеш. Чорняві, біляві, аби здоров'я вистачало.

Я цілком задоволений Мазепа fest-ом. Прикро, що Андрія Середу з «Кому вниз» на другий день поставили насамкінець. Як на мене шось дуже він «пасмурний». Треба було шось наприкінець веселіше залишити, а так все було просто заїбательські.

З повагою до всіх CASTAS!

Закінчення ...

Виступ унікальних хлопців з файного міста Чернівці - "Гуцул Каліпсо", був зіпсутий випадами п'яних даунів, котрі гурту тикали факи, хотілося підійти, витягти цих малолітніх дурнів з поля та відгемселити. Соромно за Полтаву. Шановні "Гуцул Каліпсо", пробачте тих ідіотів, і не думайте що усі нефори на Полтавщині такі самі кретини! Пісня "Рекет Ганстера" просто суперова, деякі представники DIY-clab зірвали горлянку, підспівуючи гурту, і на ранок трохи хрипіли.

Недовгий передих під "Щастя" - і на сцену вийшов кудлатий дядько з баяном - Вітя Бронюк. «Тік» - ну що тут казати, пісню про "оленів" котрі "не бриті, не голені" знають усі. Тексти здебільшого стьобні, музика легка та весела. Але, якщо чесно, смішно було дивитися на немолодого, трохи грубого чувака, який співав „Вчителько моя", якось воно чудернацько виглядало, навіть трохи по-панковські. Певно тому всі гарно під них відривалися.

Якщо в дівчат з "СонцеКльош" закохалась половина хлопів на фесті, то друга точно не встояла перед енергетикою львівських дівчат з «Горгішелі» – дівчата

мають прямо таки золоті голоси. Ні для кого не секрет, що усі грузини вміють співати, тепер ми мали можливість переконатись, що і грузинки не менш талановиті. Стиль охарактеризувати дуже важко, бо там намішано всього потрохи. Одним словом: професійний колектив, якій робить якісну музику. От тільки на другій пісні їх рубонули, тому хто це зробив - великий и негарний фак.

«Перкалаба» грали останніми. Якщо вірити легенді, то назва гурту взята з назви села в Верховинському районі Івано-франківської області. Підтвердження цього факту ми не маємо, але добре розуміємо, що усю свою творчу наснагу хлопці черпають з двох речей: мальовничих синіх карпатських гір та міцного гуцульського самогону. "Перкалаба" – це карпатське ска, надзвичайно вибухове та колоритне. Цей гурт є дійсно неповторним на українській рок-сцені. Ось тільки мене засмутили два мінуси. По-перше, дуже тихо був виставлений звук, особливо на вокалі (така музика має лунати голосно), по-друге, мало змінився репертуар з моменту останнього їх виступу. Але тим не менше, усі скакали як скажені, Федот з усіма музикантами були на висоті, і Полтава завдяки їм не тільки почула, а й навіть побачила "Горрррррри!". "Перкалаба" справді заслуговує на роль хедлайнера.

А потім було фаер-шоу... Хто не знає – це коли людина приборкує

вогонь і змушує його у темряві танцювати під ритм палаючого серця. У Полтаві є дівчина котра, вміє приборкувати вогняну стихію, звуть її Катерина. І я к оце приємно дивитись, коли вогняна стихія, мов оте кошеня, муркоче у дівочих руках. Жінка та смолоскипи, що може бути більш загадковим та привабливим? Темрява, вогонь та людина що приборкала їх. На вогонь у темряві дивитись можна вічно... Та й на дівчат, зрештою, також :).

Отже, перший день пройшов добре, залишив по собі масу позитиву та адреналіну в крові. За ніч усі встигли добре виспатися, з ранку похмелитися та зібратися з силами, щоб їх вистачило на другу частину. Другого дня концерт почався вчасно, але порядок виступу гуртів так переплутали, що страшно було проґавити улюблені гурти. Таким собі дійством була поява на фесті байкерів. Люд у місті не звик ще до такого, і багато хто підходив до них роздивляючись байки та просив дозволити сфотографуватись на залізних конях. Дозвіл отримували всі, так що задоволенню у багатьох людей не було меж. Спека діставала, страшно було дивитись на молодиків, здається с Донецька, котрі з горла киряли оковиту запиваючи її пивом. Тут якось страшнувато було й пиво пити, бо на такій жарюці розводило за лічені секунди. Ото кремезні організми у людей. Взяли пива в пластикових пляшках, здивувало, що шановна міліція на Співоче поле з ним не пропустила, довелося шукати вільний холодок та швиденько приказати пиво. А в той час на сцені з'явились "Kids Room" - нічогенький поп-панк для малолітніх дівчаток, якраз коли вони відіграли пиво вже було випите і ми пішли на поле.

Першими, кого потрібно відмітити, то це гурт «АтмаСфера». Команда, яка позиціонує себе як київська, насправді, має львівське коріння. Юля и Настя дочки відомого джазмена Юрія Яремчука. Трохи знаючи історію гурту, можу сказати, що вагомий вклад в ритмічну структуру динамічних композицій, які саме утворюють неповторність звучання гурту, вніс відомий барабанщик Мельниченко Тарас. Впевнений, що в даного гурту велике майбутнє, адже настільки енергійно вибухового і, крім того, професійного павер-фолька в Україні не так-то й багато. Після виступу „АтмаСфери", думаю, у всіх лишилися позитивні емоції, адже тексти, якими оперують вокалісти є не що інше, як мантри. А мантри, як відомо, націлені тільки на добро і позитив.

"Папа Карло" - добротно звеселили слухачів. Ця команда давно себе зарекомендувала у Полтаві з кращої сторони.

«Арахнофобія» - один з найстаріших полтавських гуртів в минулому, що досі не припинив свого існування. Багато зробили для зародження рок-музики у Полтаві, Валерій Власенко – мабуть вже своєрідний батько полтавської рок-сцени.

«О. Торвальд» - раніше були полтавським гуртом, тепер переїхали до Києва. Вони не часто балують Полтаву своїми візитами. Грають своєрідний панк-рок, на концерті показали пару нових пісень. Нічого так команда але їм потрібно вживати ліки від зіркової хвороби, бо може пальці покрутити, і тоді взагалі не зможуть грати.

Ніяке велике рок дійство у Полтаві не відбувається без "Транс-Формер". Так було і цього разу. Жаркувато хлопцям було у шкіряних штанях, та це не вплинуло на їх музику.

Прикололи «Нове покоління» - повинні були виступати першого дня. Полтавський гурт, що має вже достатньо довгу історію. Такий собі панк-рок з приємним жіночім вокалом.

Було приємно чути вживу «От Вінта» - страшенно веселі та хороші рівненські хлопці. Грають драйвове українське рокабілі. Вся Україна мала змогу насолоджуватися їхнім кліпом на пісню «Дарма я наївся цибулі», що в свій час постійно крутили по М1.

Під час їх виступу натовп бикоти, підбурений якимись українофобами, почав розмахувати кулаками. Ведучий волав про замовлені провокації, про те, що біля входу на Співоче Поле б'ють полтавських музикантів, а міліція нічого не робить: "відновіть порядок, ми ж вам гроші платимо", а міліція в цей час стояла попід сценою, та відганяла слухачів на три метри, замість того, щоб дійсно щось зробити. Цей епізод зірвав виступ

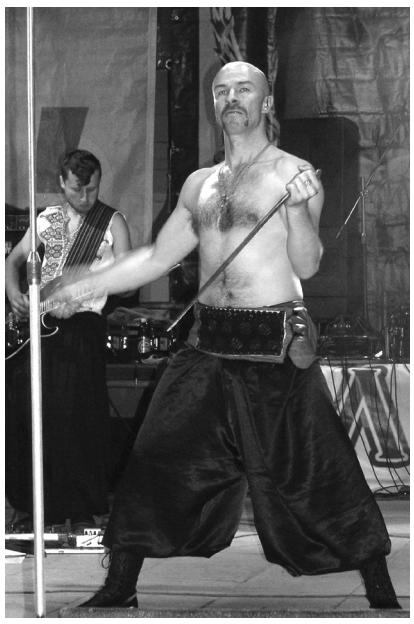

«От Вінта», ведучий просто не дав хлопцям зіграти останню пісню і навіть нормально попрощатися з публікою (він поступив просто не по-людськи). Отож концерт припинили, доки порядок не був встановлений, та все одно ніхто не зрозумів, де та кого все ж таки били, а за цей час на сцену виходили

«Гайдамаки».- дуже відомий український гурт. В їхній музиці можна спостерігати красиве поєднання електрогітар, акордеону та труби, що виливається в таке собі своєрідне ска з фолковими українськими мотивами. Стояти, а тим більше сидіти під музику „Гайдамаків" неможливо, хочеться стрибати та танцювати гопака

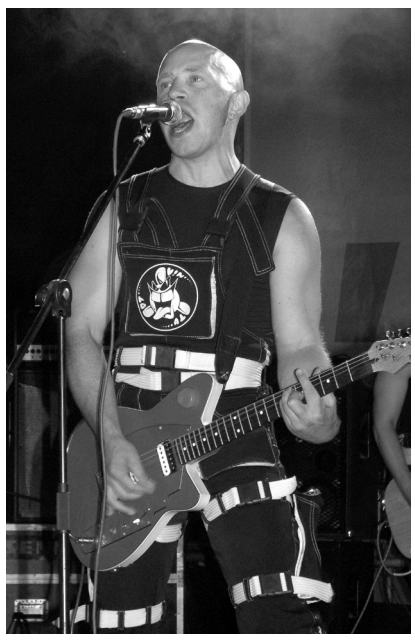

разом з вокалістом Олександром Ярмолою, от лишень, не завжди вистачає на це сил та здоров'я. Тому, можемо тільки здогадуватись звідки бере Олександр стільки завзяття та наснаги, певно в його жилах тече справжня козацька кров. Хочеться побажати йому ще більше енергії творчої та фізичної, щоб і надалі приносити людям задоволення своєю чудовою патріотичною музикою.

«Кому Вниz» - грали останніми, хоча по списку повинні бути третіми з кінця. Їх виступ прикрасив фаер-шоу Катерини. Ось коли себе відчуваєш дитиною своєї нації. Здорові дядьки, котрі за життя стали легендою та молода дівчина котра приборкала вогонь разом на одній сцені. Вогонь та ритм серця. Ми всі діти одної країни, ось хто об'єднав на пів години всі концепції в одне ціле – Україна це наш дім «Кому Вниz» належить пісня, що стала гімном фестивалю. Андрій Середа, якого часто називають патріархом української готики, є живим втіленням розуму, честі та гідності нашої рок-музики. Багато хто трактує тексти гурту як націонал-соціалістичні, або навіть фашистські, особисто для нас вони в першу чергу патріотичні. Творчість „Кому Вниz" - це набат, який має на меті розбудити національну свідомість кожного з нас, слухайте його та зрозумійте правильно!

На цьому і завершився п'ятий фестиваль української музики у Полтаві. Тепер залишилося побажати, щоб цей фестиваль не припиняв свого існування, збираючи під своїм крилом все більше та більше справжніх українських гуртів. А також, щоб наступного разу організатори виправили свої помилки та зменшили цим кількість усіляких неприємних випадків.

© DIYCLAB
Foto: cycomaco & SenYa